
STÂNĂ

Revistă Profesională și de Cultură

**Organ al Oierilor din
întreaga țară**

*

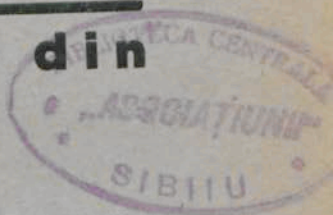
MOTTO:

Doina e a noastră! Munților
noi le dăm viață și le mărim
farmecul ce au! Noi cunoa-
ștem glasul tainic al izvoa-
relor! Noi ne-am înfrățit cu
bradul!

DIRECTOR:
NICOLAE MUNTEAN
INVĂȚĂTOR

*

Redacția și Administrația: Poiana-Sibiului, Jud. Sibiu

„STÂNA“

ORGAN AL OIERILOR DIN INTREAGA ȚARĂ

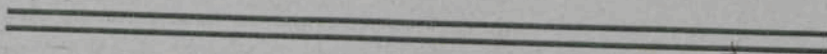
APARE IN FIECARE LUNĂ

ABONAMENTE:	
Pe un an	Lei 100
Pe 6 luni	„ 60
Exemplarul	„ 10

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
NICOLAE MUNTEAN
învățător
POIANA-SIBIULUI, JUD. SIBIU

CUPRINSUL:

Pregătiți-vă	<i>Nic. Muntean</i>
Gânduri din altă țară	<i>Ing. I. Dăncilă</i>
Munții noștri	<i>Nic. Muntean</i>
Cuvântul din bătrâni	<i>Gh. Banu</i>
Stâni-Școale	<i>Nic. Muntean</i>
Graiul Stânelor	<i>G. Negru</i>
O izbândă	<i>Nic. Muntean</i>
Ordinea de zi a congresului	* * *
Informațiuni	* * *

Pregătiți-vă!

Nic. Muntean

Unde-i unul nu-i putere
La nevoi și la durere
Unde-s doi puterea crește
Și dușmanul nu sporește.

V. Alexandri

Cât adevăr cuprind versurile marelui poet V. Alexandri am simțit-o și o simțim pe zi ce trece și mai ales oierii, cari trăim răsfirați pe ambele coaste ale Carpaților, în Dobrogea, Bucovina și Basarabia!

Am fost și suntem încă lipsiți de legătura sfântă și făcătoare de minuni a iubirii și solidarității, care să ne facă să simțim, tresărim și săltăm la fel, susținându-ne unul pe altul în toate timpurile și în toate împrejurările indiferent de comuna sau județul căruia aparținem!

Am trăit cum am învățat și pe unde am putut, fiecare cum ne-am priceput! Am fost la voia întâmplării și la dispoziția tuturor!

Am produs cum am știut și am valorificat cu cât ni-s'a dat. N'am știut unii de alții și chiar ne-am ferit să știm! Strigătele noastre de durere izolate și singuratice au sunat aproape totdeauna în pustiu. Erau slabe și se pierdeau în marea suferințelor sau bucuriilor altora!

Nu ne-am întâlnit nicicând bătăile inimilor și n'am deslușit înțelesul tainic al acestor bătăi, cari se 'ntâlneau în aceleași doruri și suferinți!

Ne-au despărțit oare interese trecătoare, sau ambiții personale? Nu! Hotărât nu!

Am fost lipsiți de om și inițiativă!

Avem cu toții aceleași interese și aceiași unică ambiție de a pregăti oieritului un viitor mai strălucit și zile mai fericite!

„Ținta este una, direcția la fel: oier înstărit și oierit organizat“.

Calea pentru atingerea țintei este deasemenea una și singură: cea a solidarității profesionale!

Și nimeni nu se va abate din această cale, care ne duce sigur și într'un timp cât mai apropiat la ținta dorită!

In calea noastră vor fi și ni-se vor pune poate butuci și chiar stânci, cari vor părea de netrecut; conștii însă de scopul urmărit și solidari vom îndepărta din drumul nostru toate obstacolele!

Iubirea bazată pe disciplină, respectul răzimat pe cinste și curajul mână 'n mână cu mintea sunt armele noastre legale și românești cu cari vom cuceri locul ce ni-se cuvine în rândul celorlalte profesii!

Ceice se îndoiesc, cei ce șovăiesc precum și cei lipsiți de credință într'un viitor mai senin n'au ce căuta între luptătorii pentru cauza sfântă a oieritului!

Lingușitorii și fățarnicii, încrezuții și pretențioșii n'au loc alături de soldații hotărâți a-și apăra cu demnitate, organizați interesele profesionale!

Ura și dușmănia să piară din sufletele curate ale oierilor!

Desbrăcați de orice patimi trecătoare să ne prezentăm în haine de sărbătoare și cu sufletele înălțate, — mânați de aceleași doruri de mai bine — la marea adunare a oierilor, care se ține în toamnă, la 21 Noemvrie, convinși, că unul câte unul, sau comune singuratice nu putem înfăptui programul vast ce se cere realizat pentru înflorirea ocupației ce avem; strâns uniți ne crește puterea și câștigăm bătălia!

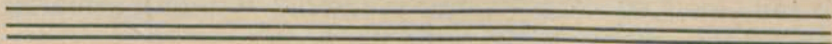
Nu luptăm contra așezărilor din Stat, pe cari nimeni mai mult decât noi nu le respectă cu o sfințenie moștenită, nici contra celorlalte profesii pe cari le dorim cât mai înfloritoare, ci luptăm pentru a ne câștiga dreptul la o viață mai fericită, pe cari o merităm ca trecut, prezent și viitor!

Reprezentăm o mare valoare în cadrul economiei naționale și cerem să fim tratați în raport cu ceea ce am fost și ne aparține, și cu ceea ce suntem și vom fi în scumpa noastră țară, pe care nimeni n'a iubit-o și servit-o mai mult de cât noi!

Drepturile se cuceresc nu se cerșesc!

Congresul din toamnă este începutul binevenit și de mult așteptat, cu care ocazie se vor discuta toate chestiunile în legătură cu oieritul și se va stabili programul cu toate revendicările acestei profesii! Ne vom strânge rândurile și vom înființa „Uniunea oierilor“ cel mai indicat instrument de apărare al tuturor nevoilor oierești.

Pregătiți-vă și veniți toți la congres.

Gânduri din altă țară.

Înainte de războiu țările europene erau împărțite — în general vorbind — în țări agricole și țări industriale. Țările industriale își desfășeau produsele lor (mașini, ștose, produse chimice etc.) în țările agricole, iar acestea la rândul lor aprovizionau cu hrană și produse nelucrate țările industriale.

După ce s'a încheiat pacea și popoarele de același neam și sânge — descătușate din lanțul robiei — au format statele naționale ale Europei de azi, fiecare țară a căutat să se întărească din punct de vedere economic. Și ca urmare a războiului armelor a început și continuă încă și azi războiul economic dintre popoare, respectiv dintre țări, iar ca întâia urmare pentru întreaga Europă, ba se poate spune pentru toată lumea, a fost „criza” de care așa de mult s'a vorbit și se vorbește.

Ce se întâmplă? Fiecare țară tinde să cumpere cât mai puțin dela țările vecine și numai absolut strictul necesar și ceea ce la ea nu poate produce și în acest fel a da deci cât mai puțini bani din țară afară, dar în schimb a face tot posibilul să intre cât mai mulți bani în țară deci să vândă mult și să cumpere puțin sau deloc sau cu alte cuvinte să se îmbogățească în dauna altei țări.

Pentru aceasta țările industriale dau o mare grijă și mare sprijin bănesc agriculturii, iar țările agricole fac legi și pun la dispoziție capitaluri enorme, pentru încurajarea și dezvoltarea industriei naționale.

Un exemplu tipic de țară industrială, care a făcut și face invenții nebanuite pentru ridicarea agriculturii este Austria. Această țară, ce înainte de războiu, trăia din roadele sudorii nenumăratelor națiuni asuprite, așa cum după războiu a rămas (cca 6.8 mil. locuitori) este formată din câteva mari orașe (Viena singură are cca 2 mil. loc.) cu caracter pur industrial și munți sălbatici cu țărani crescători de vite.

Conducătorii, cu foarte mult simț practic și-au dat seama, că viitorul țării e nu în marile orașe — cu comuniști și alte idei extremiste dăunătoare statului, — ci tot la țară, la agricultori și de aceea toată grija lor a fost îndreptată spre *ridicarea culturală și înstărirea materială a țaranului*.

Intervenția statului a fost deci îndreptată spre :

1. *Pregătirea factorului om*, — a țaranului — pentru a presta serviciile, ce țara i le cere și pentru a produce cum și ceceace statul cere.

2. *Asigurarea și siguranța desfacerii produselor țaranului* pe un preț remunerator, deci a căutat să pună țaranul în *posibilitatea de-a lucra cu câștig* și nu a le da sume de bani sau ajutoare de-a gata, nemuncite, cari în cele mai multe cazuri i-ar îndupleca spre lene și n'ar da rezultatele dorite de conducători.

Cum însă pământul Austriei e foarte puțin productiv din punct de vede pur agricol și cum e cea mai mare parte numai munți răi, prăpăstioși și puțin productivi, statul a înțeles, că ramura care trebuie sprijinită și care ar aduce, în condițiunile de aci, cel mai bun rezultat, atât ca *venit direct*, cât mai ales pentru *sănătatea poporului* : e lăptăria și de aceea întâia grije a statului a fost promovarea acestei îndeletniciri și după aceea a celorlalte ramuri ale agriculturii.

Pentru educarea cetățenilor săi — a factorului om, — ca din pământ au ieșit zeci de școli de agricultură și lăptărie și s'au înființat sute de lăptării cooperative.

Statul a venit în ajutor apoi, creind drumuri până la ultima colibă din munți, pentru a înlesni colectarea laptelui, pe C. F. a creiat trenuri de lapte, iar unde drumul costa prea mult sau era peste mână, a creiat funiculare pentru transportul laptelui.

Această acțiune a fost începută din 1918 și continuată fără întrerupere și azi. Peste tot se observă ochiul marelui gospodar, al statului. Și într'adevăr, rezultatele sunt mai mult decât mulțumitoare.

În 1918 — de exemplu — Viena avea nevoie de cca. 800.000 l. lapte zilnic din care numai 30—80.000

l. lapte (deci cel mult a zecea parte) erau din țară, iar restul și brânzeturile se importau din Ungaria, Cehoslovacia și alte țări.

În 1925 importul scade la valoarea de 30 mil. Șilingi (cca 750 mil. lei), iar în 1927 exportă ea vagoane de brânză și unt.

Azi exportă de sute de milioane Șilingi lapte proaspăt în Germania și brânzeturi în diferite țări (Franța, Anglia, America).

Cum se poate ușor observa: un câștig colosal pentru țară și pentru locuitorii ei. Azi, Austria a ajuns așa de departe încât din țară importatoare a devenit țară exportatoare de brânzeturi. Mai importă doar din străinătate *brânzeturi de oaie*, ce nu se fabrică la ea.

Dar pentru Austria — ca și pentru țara noastră — „a produce mult și a vinde ieftin“ nu e bogăție, ci din contră bogăție este „a produce mult și a vinde scump“ și de aceea tot statul a știut să vină la timp și eficace în ajutorul producătorilor pentru a înlătura scăderea prețurilor prin un surplus de producție.

În 1931 a înființat un așa numit „fond al laptelui“ care se ocupă numai cu valorizarea laptelui și a derivatelor lui. Această instituțiune a fixat un preț al laptelui și brânzeturilor, care e același de ani de zile (Acum e vorba doar să se revadă iarăși prețurile). Și aproape același în apropierea orașelor ca și în ultimul sat din văile Tirolului.

Acest fond preia toată cantitatea de brânză și unt, ce producătorii n'o pot singuri desface, pe prețul fixat și se interesează el de plasare. Fondul o plasează în țară șomerilor pe un preț mai mic și exportă mari cantități. Această instituțiune are organizațiunea absolut independentă de stat — deși a fost înființată de stat și stă sub protectoratul statului — și se susține din propriile venituri, cari sunt un anumit procent din taxele vamale dela importul vitelor, iar alte venituri din plățirea anumitor taxe, de aceea cari vând laptele proaspăt și deci cu un mai bun preț decât aceia ce-l transformă.

Astfel urmând de ani de zile, Austria a ajuns să asigure azi un venit omenesc și convenabil locuitorilor dela munte și să pună la dispoziția orașelor lapte și brânzeturi în cantități și calitatea dorită.

Dar și în alte țări și anume în Elveția statul prin o lege de curând votată, a hotărât deja prețul laptelui pentru anul 1936, așa că țaranii de acum își pot face calculul și investițiile necesare pentru anul viitor.

Când văd aceste minunate rezultate din țări, cu țărani în regiuni muntoasă mult mai vitrege decât la noi, gândul îmi fuge la harnicul și inteligentul nostru popor ce are în statul românesc cel puțin un rol egal cu acela pe care îl are țaranul austriac, dacă nu mult mai mare.

Scriu deci aceste rânduri nu atât pentru a lăuda, ce e la alții, ci în dorința de a atrage atenția factorilor noștri competenți asupra promovării intereselor românești din regiunea muntoasă a țării.

La noi, pe ambele versante ale Carpaților, în Munții Apuseni — de unde s'au ridicat „cei trei fărtați”, îmbrăcați în cojoace și sfârticați pe roată de dușmani, — în țara Maramureșului — de unde a descălecat Voivodul Dragoș, — s'a păstrat curat și evlavios neamul românesc și grija statului nostru, trebuie îndreptată spre educarea și înstărirea lui, căci aci s'a păstrat cel mai valoros capital național românesc.

Dar înstărirea și ridicarea stării sociale a românilor noștri dela munte, depinde de promovarea ocupațiilor lor, care e creșterea vitelor *cu scopul producției de lapte*, ce e *transformat în brânzeturi* — în cele mai multe cazuri, nefiind așa de aproape de orașe ca să poată vinde laptele crud. Românii noștri — deși națiune dominantă — au fost sistematic alungați și ținuți izolați în munți, fără școli și drumuri bune, iar șesurile și regiunile din jurul orașelor, ca și orașele au fost ocupate de străini. Aceasta mai ales în Ardeal. Dar azi, cei veniți târziu în casa noastră și străini de legea românească sunt în situație privilegiată în desfacerea produselor lor în orașele din imediata lor apro-

piere. Ei au totdeauna o desfacere sigură a laptelui, precum și a celorlalte produse și cel puțin pe un preț de trei — patru ori mai bun ca un român din regiunea muntoasă sau deluroasă a țării. Pentru ce acest avantaj, când prețul de producție nu e mai mare la țară decât la munte?

Credeam deci necesar — odată cu fixarea prețului minimal la produsele industriale, dacă nu *înainte*, asigurarea unui preț minim și pentru produsele țaranului și în special un *preț minim al laptelui și brânzeturilor*, imitând deci în parte exemplul de mai sus, așa cum a făcut Cehoslovacia, Anglia și chiar Ungaria.

Fixându-se un preț minimal al laptelui găsindu-se o modalitate de preluarea cantității ce nu se poate desface s'ar scoate țaranul nostru din regiunea muntoasă din ghiarele prea multor speculanți, ar pune și pe român în posibilitatea de a câștiga o pâine sigură, i-ar pune pe picior de egalitate cu străinii din jurul orașelor, iar brânza și untul, ce nu găsește cumpărător s'ar prelua de un organ al statului, care ar împărți-o pe preț mic acelor mulți necăjiți din țară, cari încă și azi se mai hrănesc săptămâni de-a rândul numai cu mămăligă friptă și cari totuși au format și formează stâlpii de reazăm ai nației românești.

Viena, 3 Maiu, 1935.

Ing. I. Dăncilă

Munții noștri

Carpații sunt fermecători.
Sunt de viață dătători!

Nic. Muntean

Mereu ne este dat să auzim — și cu drag ascultăm — în școală, biserică, la întruniri sociale, culturale și politice, că țara noastră este cea mai bogată, frumoasă și binecuvântată dintre toate țările lumii și dăruită de bunul Dumnezeu cu tot ceea ce poate mulțumi, desfăta și face fericiți pe ceice au cinstea și norocul să o locuiască.

Suntem toți convinși, că așa este!

Chiar streinii, cari au trecut pela noi adevăresc și ei, că România este o țară cum numai în povești se mai găsește!

Ne mândrim cu ea, și, nu suntem vrednici să mulțumim cum se cuvine Celuice a inzestrat-o și împodobit-o atât de minunat!

Imi vine să cred însă, ba afirm chiar, că mulți din cei cari vorbesc laudându-și țara în fața noastră o fac ca să exploateze acest har Dumnezeiesc în favoarea lor și nu sunt convinși în toate mădulările de ceea ce predică; — înțeleg n'au convingerea, care izvorește faptele!

Este disparent numărul acelor bravi români, cari prin fapte au dat dovadă de iubirea lor față de frumusețile pământului românesc!

Mai am credința, că dacă toți ne-am iubi țara, așa cum ne place să o laudăm și să ne laudăm și dacă toți am simți precum vorbim, multe, foarte multe rele s'ar îndrepta cu iuțeală de fulger, ca prin farmec.

Avem un brâu de munți frumoși chindisiți de mâna Marelui Măiestru A Toate Creatorul, pe cari i-a dăruit cu tot ce sufletul și trupul obosit de munca unui an cere, pentru a se reface.

Văi, coaste, prăpastii, zănoگی, izvoare, iezere, stânci, păduri de brad și jip, aer parfumat și ozonat așteaptă pe călătorul trudit să-și desfăteze sufletul în oglinda majestoasă a unei lumi, care cu atâta dărnicie ne îmbie să soarbem din izvorul curat al fericirii.

Munții noștri desfătează ochiul, înviorează sufletul și întăresc corpul.

Gândindu-mă la atâta frumusețe și viață oferită din belșug, mă cuprinde jalea și mă copleșește o adâncă tristețe, când aud, dar mai ales citesc, cum mulți inși odată cu sosirea verii își încarcă trupurile în trenurile cari îi duc pe ei și banul câștigat aici, peste hotare sfidând pământul sfânt și nouă atât de scump!

Mulți pleacă neavând nimic comun cu acest pământ — și bine ar face dacă nu s'ar mai întoarce, — alții se duc pentru a se putea lăuda, că ei nu și-au petrecut vacanța în țară cu toți muritorii, ci au fost pe alte meleaguri din alte țări mai ceva decât la noi și mai puțin la ei acasă.

Se rușinează de pământul drag și de codrii, cari ne-au fost scut și lăcaș în vremuri de restriște.

Cheltuiesc sute de milioane pentru a-și batjocori țara îmbogățind pe alții, sărăcind în schimb sute de mii de familii cu adevărat românești, foști și viitori apărători ai țării!

Cu paralele câștigate aici se construiesc acolo șosele de beton — iar noi pe drumurile noastre ne rupem capetele, — sanatorii, — noi pierim de mulțimea boalelor, — și se hrănesc și încălzesc streinii, ba poate chiar și viperele, cari cu acești bani ne otrăvesc pe noi, popor liniștit, harnic și ascultător!

Hei! și câți nu râvnesc la munții și bogățiile pe cari mulți din ai noștri le desconsideră!

Toți câți au trecut prin frumoasa noastră țară s'au minunat de atâta splendoare îngrămădită fără sgârcenie!

Și sunt sigur, că dacă ar fi a lor ar preface-o într'un Canaan al fericirii.

Ai noștri prin faptul, că în fiecare vară o părăsesc îi reduc din frumusețe și din puterea de viață.

Se vor găsi poate și de aceia, cari vor recunoaște că așa este dar se vor scuza: Nu putem ieși în munții noștri din lipsa căilor de comunicație și a caselor de odihnă.

Le răspund: Cu milioanele ce cheltuiți peste hotare începeți a construi șosele și a clădi case!

Să se facă un început, continuarea este sigură!

Cunosc șoseaua construită în 1914—16, care leagă județul Gorj cu Alba și Sibiu, începând din com. Novaci, și care trece prin creierul celor mai frumoși munți, peste vârful Ștefanului, o parte din Valea Lotrului și Valea Sebeșului. Această șosea care uimește prin frumusețea locurilor ce străbate, este azi complect părăsită. Și ce păcat!

Cu puține parale s'ar putea pune în stare de circulație, aducând o mulțime de foloase, pe cari nu le mai înșir aci.

Pe lângă multele binefaceri ce oferă în mod gratuit munții noștri celor ce i-ar popula, s'ar servi și un mare interes economic al celei mai vechi profesiuni a noastre, al oierilor.

Anume, având cui, ei și-ar desface produsele pe loc, proaspete, și cu un preț remuneratoriu.

Ar fi scoși din ghiarele speculanților.

Laptele de oaie, cu toate derivatele lui, ca: unt, smântână, brânză, jintiță, ar întări puterea de rezistență a atâtor suflete și trupuri sleite și afumate cu fumul fabricilor și al cafenelelor.

Ar câștiga și statul parale nemiluite.

Sunt sigur, că se vor lua măsuri ca munții să poată fi locuiți și cutreerați de cât mai multă lume, fie bo-gați, fie săraci.

N'am cuvinte a îndemna pe toți românii: Ieșiți la munte! Petreceți-vă vacanța în țară, în munții Carpați!

Gustați odată din acest izvor nesecat de viață și vă veți simți pe veci legați de ei!

Făcând astfel, ați servit un mare interes național-social și economic!

Incheiu cu cuvintele poetului:

„Cine-a îndrăgit streinii
Mânca-i-ar inima câinii“.

Cuvântul din bătrâni...

*Mă 'ntorc la tine, casă din brădet,
Ca să-ți sărut porțița încrustată;
Cu chipuri de ciobani, fără prihană...
Comoara unei vieți de altădată!*

*Deși în juru-ți, bălării crescut-au;
Și ți-a furat furtuna din șindrile;
Tot mai trăiești... deabia acuma simt,
Că eu murind — tu ai rămas cu zile!*

*Și-mi pare-așa — când se pornește vântul,
Că-i glasul moșului, trezit pela țâțâni....
— Și să-ți păstrezi credința ta, nepoate,
Să nu îndeărtezi — „Cuvântul din bătrâni“!*

GHEORGHE D. BANU

Stâni - Școale

Nic. Muntean

O problemă ce se impune a fi studiată în mod cu totul poruncitor și de urgență este industrializarea laptelui, — adică facerea brânzei, — în conformitate cu cerințele zilelor prezente; cu scopul hotărât de a da consumatorilor brânză de calitate superioară, pe care să o putem valorifica sigur și la prețul în raport cu capitalul și munca investite în profesiunea ce avem; pe care brânză să o punem alături — ca gust, calitate și împachetat — cu diferitele brânzeturi ce ne vin din străinătate și cari se vând azi pe piața noastră până la Lei 300 kg-mul!

Prelucrarea laptelui — facerea diferitelor brânzeturi — o ramură din întreg trunchiul oieritului, nu este atât de ușoară cum ne-am obișnuit a crede; este o știință și încă din cele mai complicate și grele, care presupune o mulțime de cunoștințe privitoare la oi și îngrijirea lor din punctul de vedere al producției zilnice de lapte și al calității, a hranei oilor, a mulsului, a păstrării laptelui, a compoziției și diferitelor transformări ce suferă, precum și al diferiților microbi, cari influențează în bine sau rău asupra lui, a temperaturii la care trebuie ținut și prelucrat, a diferitelor unelte și mașini întrebuințate la prelucrarea lui, precum încă alte multe cunoștințe referitoare la facerea brânzei, împachetarea, îngrijirea, păstrarea și transportul ei.

Pe lângă toate aceste cunoștințe și multe altele încă, se mai cere și o mare iscusință, căci fabricarea brânzeturilor este după mine artă într'un anumit sens.

Plugarul — așa cum îmi place mie să-l văd și știu — trebuie să știe și să îndeplinească multe condiții! Amintesc un picur din marea științei agriculturii: să-și cunoască pământul nu numai pe dinafară ci ca compoziție; să-i știe puterea de rodire, lipsurile de cari suferă, să știe, că în anumit pământ ce anume cereale sau plante să cultive, cum să-l lucreze și când

să samene, cum se îngrijesc sămănăturile, cum și când se recoltează, cum se păstrează și valorifică.

I-se cere să aibă vite bune și rațional întreținute și unelte din cele mai perfecționate.

I-se pretinde să fie un bun inginer agronom și tot atât de bun veterinar, pentru a forța pământul să dea maximum de produse incontestabile în privința calității!

Nu numai cu puterea brațelor — precum ciobanul cu suferințele — lucrând din zori și până'n noapte se poate sili pământul să fie darnic, ci și cu mintea, cu știința, poate chiar mai mult, decât cu puterea fizică!

Muncește plugarul și îndură oierul cât n'am eu cîvinte să descriu, dar rentabilitatea este departe și în raport invers cu străduințele.

E timpul să înțelegem, că trăim în alte condiții și alte cerințe, cu alte gusturi și pretenții din punct de vedere al produselor, decât trăiau înaintașii noștri; iar convingerea, că dacă ai crescut lângă coarnele plugului și lângă vite, te-a făcut și desăvârșit plugar sau oier, să dispară, căci singure calitățile amintite nu însemnează, că n'ai ce mai învăța știind totul.

În agricultură și creșterea vitelor se fac mari și noi încercări și descoperiri, pe cari trebuie să le cunoaștem și aplicăm și noi, dacă dorim a ține pas cu progresul ce se face pe aceste terenuri și dacă dorim ca produsele noastre să aibă cumpărători pe piața internă și externă.

Pentru a da posibilitate plugarilor să cunoască cât mai mult din tainele științei agriculturii Statul, face o seamă de sacrificii: a înființat școli de agricultură inferioare și superioare și alte instituții, cari să vină în mod practic în ajutorul plugarilor, dându-le și ajutoare în bani, mașini și semințe. Avem și Academii Agricole!

N'am intenția de a jigni pe nimeni — cu atât mai puțin pe oamenii muncitori, oricari ar fi ei — dar cred, că mulți din cei ce absolvă aceste școli nu sunt la înălțimea cerințelor zilelor, devenind în loc de agri-

cultori practici sub orice formă, funcționari în diferite birouri ale feluritelor instituții!

Funcționarismul trebuie lăsat pe seama funcționarilor de carieră, iar cei cu știință agricolă să facă agricultură!

Am cetit, că sunt țări unde cei ce au absolvat chiar Academia Agricolă, — nu mai vorbesc de școli inferioare, — se întorc la pământul lor acasă și pun în practică cele învățate dând țării și altora produse pe lângă cari ale noastre sunt în umbră.

Poate va veni timpul să se înțeleagă și la noi, că a fi agricultor este o mare cinste și profesiune, care onorează pe celce o profesează, întocmai ca și oieritul!

Meseriașul învață ani de zile, ca să poată deveni un bun lucrător cu deosebit gust pentru frumosul național. Și câte nu se cere să știe un bun meseriaș: materialul, croiul, cusutul, chindisitul, gustul clienților ș. a., sunt tot atâtea condiții, cari se impun dela sine unui bun meseriaș.

Să mai vorbim de iscusința meseriașului a cărui profesiune este chiar artă credem, că e de prisos.

Și de această profesiune s'a îngrijit Statul înființând și susținând o mulțime de școli numite de „Arte și meserii“.

La fel, câte cunoștințe nu i-se cer unui adevărat comerciant: aritmetică, geografie, contabilitate, preț, calitate ș. a., ș. a. mult trebuie să cunoască pentru a fi un bun și comerciant cu renume.

Statul a înființat și susține o mulțime de școale în cari comerciantul viitor își însușește cunoștințele de cari are nevoie. Sunt școale inferioare și superioare de comerț și avem Academii comerciale!

Alte profesii își au asemenea școlile lor, învățătorii, preoții, inginerii, medicii, advocații ș. a. au unde învăța ca să fie buni profesioniști!

Și afirm, că o seamă de profesii nu sunt de o mai mare importanță în stat și nu sunt nici atât de vaste ca agricultura și oieritul neputându-se compara

din multe puncte de vedere și în special al valorii lor cu agricultura și oieritul!

Fiecare pentru ea și la locul ce merită și toți la un loc pentru binele și progresul general. Așa înțeleg!

Unii să aibă însă toate posibilitățile de înaintare și alții deloc, credem că nu prea e dreptate.

Revenind la ceea ce ne privește accentuez, că oieritul încă este o ocupație care pretinde foarte multe cunoștințe, este o știință și cum am amintit din cele mai grele și complicate.

Lăsând la o parte multe din ramurile oieritului pe cari e dator să le cunoască cât mai amănunțit fiecare oier, voiu aminti, că singură prelucrarea laptelui cere atâta știință, câtă abia se poate învăța în 20 de ani, adică 4 clase primare, 8 clase liceu, 4 ani academie și 4 ani specializare.

Mult stimatul și apreciatul nostru colaborator dl Ing. I. Dăncilă, care e în Viena unde de 2 ani studiază industrializarea laptelui îmi scria, că este acolo un student grec, care de un an învață numai facerea untului!

Ne putem da seama cât trebuie să învețe celce doarește să cunoască fabricarea felurilor brânzeturi!

Și noi suntem convinși, că știm totul!

Da! Știm ceea ce am prins dela bătrâni, căci de altundeva și dela altcineva n'am avut dela cine învăța. Nimeni nu s'a ocupat de noi!

Școli, cum funcționează pentru alte profesii n'am avut și ne lipsesc cu desăvârșire.

Oricât s'ar încadra oieritul în agricultură, tot își are rosturile și nevoile lui altele decât ale agriculturii curate și mult deosebite.

Brânza o facem în aceleași condițiuni ca și pe cele vremuri, ne folosim de aceleași și singurele unelte ca și acum sunt veacuri, facem aproape același fel de brânză și în aceleași cantități cum ne-am pomenit din strămoși!

N'am progresat aproape deloc, ba chiar nimic! Și în timp ce noi stăm pe loc pretențiile de hrănire și gustul consumatorilor a progresat cum e și firesc de altfel. Fiecare tinde — după posibilitate — să se alimenteze cu alimente cât mai hrănitoare și cât mai gustoase și dacă își dă banul, vrea să-l știe cheltuit pe hrană bună și gustoasă!

Urmarea firească a faptului, că noi suntem ținuți pe loc, neavând nici cine ne învăța, este, că brânza noastră se vinde, — dacă se poate — cu prețuri de batjocură sub Lei 20 kg-mul până când brânzeturile streine se vând cu prețuri atât de urcate, cum am amintit.

Aceasta nu este valorificare și nu mai poate dăinui fără să aducă mari și grele pagube oieritului — dacă nu chiar desființarea ei — precum și Statului și locuitorilor.

Este absolută nevoie să căutăm toate mijloacele și posibilitățile, cari sunt multe, să producem brânzeturi felurite, bune și gustoase, căci cum am amintit cerințele sunt altele și gustul consumatorilor s'a schimbat și cine nu ține seamă de aceste cerințe ale pieții nu-și poate vinde marfa; rămâne cu ea sau în cel mai fericit caz o aruncă pe nimic!

Asta nu se chiamă economie!

Avem și noi nevoie de școale ale noastre, în cari să învățăm dela inși competenți și cu experiență cum să fabricăm brânzeturi, cari să se consume și cari se caută pe piața internă și externă! Școli, în cari în mod practic la fața locului și în timpul propriu să primim cunoștințele de cari avem absolută lipsă; nu mă gândesc nici pe departe la școale, cari să crească lefegii, funcționari.

Celce a urmat o astfel de școală practică să fie în stare a face brânzeturile căutate și să servească de model și altora.

Felurile de brânză ce fac oierii noștri și cele mai cunoscute sunt: brânza de burduf smântănită și nesmântănită și brânza telemea.

Brânza de burduf, care se face pe scară întinsă și aproape în toți munții, *se bucura odată de un bun renume*, azi are o mulțime de lipsuri, cari o pun în inferioritate față de alte brânzeturi indigene și mai ales streine și chiar față de brânza de vacă bine lucrată, și anume:

1. Nu mai satisface gustul consumatorilor.
2. Se face multă și în cantități mari.
3. Impachetatul lasă de dorit.

Nu satisface gustul consumatorilor deoarece nu se mai pregătește ca odată, lipsește silința în această privință, din care motiv nici nu mai e căutată.

Că și-a pierdut bunul nume, sunt pe lângă motivul de mai sus și altele între cari amintesc pe acela, că *mulți oieri desconsiderând calitatea, au năzuit a produce multă punând preț pe cantitate*. Vorba veche: „Marfa bună parale așteaptă” s'a dat uitării!

Consecințele acestui fel de a judeca sunt, că celce a cumpărat odată marfă necorespunzătoare a doua oară nu-ți mai dă pela ușe, cum dealtfel face orice cumpărător și chiar oierul.

Vorba rea se duce și așa din unul în altul s'a cam lățit vestea nu prea îmbucurătoare, că brânza de burduf nu e bună. Onoare excepțiilor de cari sigur sunt și încă în multe părți!

Alt motiv este, că diferiți negustori ambulanti amestecă brânza de oaie cu de vacă și chiar cartofi, vânzând-o drept brânză de oaie.

Și în acest caz celce a cumpărat odată, a doua oară nu se mai lasă înșelat.

Astfel am ajuns să avem brânză destulă, pivnițele pline, dar mușterii puțini, de tot puțini.

Momentan, până vom găsi alte posibilități de fabricare, este datorința fiecărui oier să se silească a face brânză bună sigur fiind, că marfa bună totdeauna se caută și plătește pe preț cât mai convenabil.

Să ne silim prin calitate a recâștiga numele bun al brânzei de burduf.

Deoarece majoritatea oierilor fac brânză de burduf, am spus, că este multă — în nici un caz însă atâta câtă să satisfacă toate cerințele — ori gusturile consumatorilor încă sunt diferite; unora le place un fel, altora alt fel de brânză. Este deci în interesul oierilor și oieritului să facem brânză ca să mulțumim toate gusturile și pretențiile. Cu cât dintr'un fel de brânză se găsește mai puțină, cu atât este mai căutată.

Se face, am spus, în cantități prea mari!

Da! Așa este! Și acesta este un mare dezavantaj.

Sunt chiar puțini consumatorii cărora le trebuiește burduși de 40—45 kg. unul. Consumatorul cumpără atâta câtă poate și mai ales câtă îi necesită la câteva mâncări, dacă nu chiar numai la una sau cel mult două, pentru a avea astfel mereu brânză proaspătă. Un burduf odată început își pierde aspectul de proaspăt și dacă cumpărătorul ia mai puțină nu-și mai păstrează neconsumată în una, două zile frăgezimea ce o are.

Drept concluzie cred, că ar fi nimerit și de recomandat să se facă cât mai mulți fulcei până la 3 kg. unul, care nu durează mult și se ține bine și mai ales își păstrează frăgezimea.

Impachetatul încă își are rostul bine hotărât al său: *Place ochiului, excită pofta și mărește gustul.*

Cetitorii acestor rânduri au avut ocazia să vadă brânză în mațe, cutii și hârtie, pachetele mici începând dela 15 dcag., mațele curate și legate la un cap cu panglici de diferite culori, iar cutiile cu chipuri, care de care mai atrăgătoare, având și diferite forme.

Toate se fac pentru a atrage privirile și a îndemna pe consumatori să le cumpere.

Puțină poate cumpăra bogatul și săracul.

Cea de burduf rămâne!

Se pune apoi marea problemă a fabricării brânzeturilor conform cerințelor de azi! Cum se face și cine să ne învețe? Iată întrebarea căreia voiu cerca să-i dau deslegarea pe care o cred potrivită, ușor realizabilă și în timp nu prea îndepărtat:

Statul a înființat — cum anume am arătat — școale fel și fel și pentru aproape toate profesiunile; *este obligat să înființeze și pentru noi!*

Cum a cheltuit sute de milioane și mai cheltuiește dând burse diferiților studenți, cari se duc în străinătate să învețe ingineritul, medicina, advocatura și alte științe, se cuvine să dea burse și câtorva studenți fii de oieri, cari să se ducă în țările unde se fac brânzeturi cu renume și acolo să studieze facerea lor. Înțorși acasă cu cunoștințele necesare să-î învețe și pe oierii noștri în mod practic și la fața locului ce, și cum se lucrează acolo. Oierii ar asculta și ar urma întocmai cele ce li se vor preda, căci sunt inteligenți și ascultători.

Având câțiva ingineri specializați în prelucrarea laptelui Statul va construi și întreține câteva, — zicem 5 „*Stâni-Școale*“ deocamdată — în 5 regiuni recunoscute locuite cu oieri.

Aceste „*Stâni-Școale*“ se vor construi, dela sine înțeles, acolo unde sunt oile și prin urmare laptele: *în munte și la șes. Stânile-Școale* ar fi cercetate de oieri sau băcițe adunați câte 1—2 din comunele cu oieri din respectiva regiune.

Aci li s'ar preda cunoștințe folositoare și absolut necesare unui bun baci sau băciță, începând dela cele mai mărunte până la cele mai complicate chestiuni.

Programul de studii al acestor școale se va întocmi de cei în drept și cunoscători ai profesiunii oieritului.

Am numit aceste școale practice *Stâni-Școale*, fiindcă Stâna este laboratorul de lucru al oierului, în care va continua cele învățate, acomodându-se puterilor sale.

Stâna-Școală este model de laborator, cum este stupul pentru albine; stâna de azi va tinde a deveni model după cele auzite și învățate în *Stânile-Școli*.

Un număr de 5 *Stâni-Școale* câte am spus pentru început cu toate apartamentele de locuit, mașinile și materialul necesar și întreținerea lor, nu cred să atingă anual cifra de Lei 10 milioane, și câte milioane nu se dau pe lucruri cu mult de mai mică importanță.

Aceste 10 milioane zicem, investite în laboratoriile amintite ar aduce un câștig însutit și înmîit pentru stat, locuitori și oieri.

Am ajunge — cum se și cuvine ca țară agricolă — în fericita situație de a putea exporta brânzeturi superioare, aducând în țară sute de milioane, pe lângă că am mulțumi pe toți consumatorii interni.

Este o problemă, care se impune a fi studiată cu posibilă urgență și imediat trecut la fapte, căci nu mai este timp de pierdut.

Se servește un interes național, atât al consumatorilor, cât și al producătorilor oieri.

Este unul și cel mai de seamă punct din programul nostru, pentru realizarea căruia nu vom înceta de a lupta, siguri fiind de dreptatea cauzei ce susținem.

Așa fiind, vom învinge, oricâte obstacole ni s'ar pune în cale.

Graiul Stânelor

*Când picură din soare raze aurite
Și valea e 'nbrațată de roua dimineții:
Stâna 'n cet ne cheamă cu dulcile cuvinte
Să trăim o clipă din vârtoarea vieții!*

*Graiul stânelor e dulce, ca-și doina ciobănească
Ce din ani în ani trăiește ca un cântec legendar!
Doina cântecul națiunii, ce trăiește să grăiască
Din trecutu-'ndepărtat, din a vremurilor amar!*

*Graiul stânelor soptește, viața 'n mijlocul naturii
Desmerdat de-aroma serii și de-al dulcelui zefir.
Alungăm din suflet, pentru o clipă sâmburele urii
Să privim o turmă, cum oile pe vale 'n cet se 'n șir.*

*Adesea simt chemarea Stânelor curate
Unde mă duc pentru a reculege anii
Și amintirile copilăriei în stâne 'ngropate!*

O izbândă

Nic. Muntean

Ani de zile — dela războiu încoace — pe lângă impozitul ce plăteau oierii la domiciliu după venitul oilor realizat sau presupus, în județul Gorj mai dădeau și un alt impozit după suma cu care arendau munții din acest județ. Spre exemplu: un oier arenda un munte cu Lei 50.000; după această sumă plătia impozit comercial de aproape 10.000 Lei, dacă nu chiar trecea.

Acest impozit constituia o nedreptate strigătoare la cer și era — cum am spus-o și arătat cu dovezi de atâtea ori — o dublă impunere, deoarece după aceeași ocupație se încasau 2 impozite: după venit — era sau ba — și după suma arenzii, ori cum „depe o vacă nu se pot lua două piei“, cum foarte înțelept spune zicătoarea, la fel depe una și aceeași ocupație nu se pot încasa două impozite!

Am arătat, că suma arenzii ce plătește oierul nu numai, că nu trebuie impusă, ci din contră e absolut just să fie scăzută din venitul brut al oierului, reprezentând ea o cheltuială, care se face pentru întreținerea oilor a căror venit s'a impus odată.

Am arătat situația nenorocită ce s'ar creia îndeosebi oierilor nomazi, dacă felul de a vedea al Gorjului s'ar generaliza, întrucât oierii pe lângă pășunatul de vară, arendează în diferite județe și pășunat de toamnă, iarnă și primăvară și dacă pretutindeni ar fi impuși la suma arenzii nimeni nar mai putea ținea oi și dacă se făcea mai de mult pușini oieri am mai avea, ba poate nici unul.

S'au incasat pe nedrept, ani de zile dela oierii, cari au avut munți arendați în Gorj, milioane.

Am arătat situația disperată a acestor oieri de atâtea ori și multora din cei cari s'au perindat la cârma Statului nimeni nu s'a sesizat însă de nedreptatea ce se făcea!

Abia acum s'a găsit omul în persoana dlui Ministru Subsecretar de Stat la departamentul finanțelor Mitiță Constantinescu, care constatând nedreptatea sufocătoare a dispus ștergerea impozitului nedrept!

Oierii sunt adânc recunoscători dlui Ministru și-l asigură de toată dragostea și recunoștința lor! Acestea sunt fapte nu vorbe!

Incepe să se facă lumină și zări mai senine ni-se arată pe orizontul până în prezent atât de întunecat. Miniștrii țării încep a se sesiza și ocupa de situația oierilor și oieritului!

Deschis odată drumul, noi și noi dispoziții se vor lua pentru protegurea și încurajarea oieritului!

Rezoluția prin care se face dreptate oierilor în jud. Gorj a fost pusă de dl Ministru pe un raport al dlui Administrator financiar de constatare al jud. Gorj, care în urma stăruințelor continui ale Reuniunii oierilor din Novaci jud. Gorj condusă de harnicul și devotatul ei președinte dl I. Giugiulan învățător, a arătat situația în care sunt ținuți oierii și care nu este nici justă, nici legală!

Publicăm spre știință adresa îmbucurătoare a Ministerului de finanțe trimisă dlui Administrator de constatare din Gorj:

Ministerul Finanțelor

Direcția Contribuțiilor directe

Serviciul Contrib. directe
No. 392816 din 19 Martie 1935.

Dlui Administrator de Constatere

GORJ

Th. N. 16950—1935 Martie 21.

În baza rezoluției Dlui Ministru Subsecretar de Stat pusă pe raportul Dvs. No. 9880—935, vă facem cunoscut că se aprobă principiul arătat de Dvs. în raportul menționat, adică de a se da scădere economiei de vite din comunele Novaci, Baia de Fier, Drăgoești și altele din Județul Gorj, cu impozitul comercial cu arendași, rămânând impuși la veniturile comerciale realizate din exploatarea produsului vitelor, întrucât impunerea ca arendaș constituie o dublă taxare pe lângă aceea a comercializării produselor.

Scăderea se acordă dela data de când rolul este deschis.

Se vor înainta cuvenitele state de scădere.

Director

(ss) *Indescifrabil*

Șeful Serviciului

(ss) *M. Spirescu*

Iată rezultat al organizației oierilor, iată o izbândă, care ne face să tresărim de bucurie și ne mărește curajul și care va fi urmată sigur și de alte noi și noi izbânzi!

Toată recunoștința oierilor față de Dl Administrator de constatare al jud. Gorj, căruia îi mulțumim pentru concursul dat în cauza, care prea a apăsător greu asupra atâtor familii de oieri și asupra oieritului!

Toată lauda se cuvine Reuniunii oierilor din Novaci și președintelui său, care cu atâta râvnă muncește pentru binele și progresul oierilor. Urăm Reuniunii oierilor și președintelui său dl I. Giugiulan, spor și noi și însemnate succese! Așa muncind și continuând cu perseverență deschidem larg drumul propășirii!

Pe orizontul plin de griji al oieritului se arată raze de lumină, cari se vor înmulți mereu aprinzând în noi toți flacăra nădejdiei ce nu ne-a părăsit în un viitor pe care îl așteptăm și îl merităm!

Ordine de zi

A primului Congres al Oierilor din toată țara ce se va ținea în orașul Sibiu, la 21 Noemvrie 1935, (Intrarea Maicii Domnului în biserică).

1. Cuvânt de deschidere. Cuvântul autorităților locale.
2. Organizarea oierilor.
3. Organizarea oieritului.
4. Valorificarea produselor.
5. Impozitul.
6. Diferitele taxe.
7. Vânatul în munți.
8. Localizarea oieritului.
9. Revista „Stâna“.
10. Inființarea Uniunii Oierilor, cetirea Statutului și constituirea Uniunii.
11. Propuneri și interpelări.
12. Inchiderea congresului.

Nicolae Muntean.

Congresul se deschide la ora 9 dimineața.

Adevăruri

Nic. Muntean

Oieritul este cea mai veche și românească profesiune.

Oierii nu se pot crește în școale, ei sunt născuți din moși strămoși pentru această ocupație; lăsați în grija sorții vor pieri și nu se vor mai găsi elemente să-i înlocuiască.

Oieritul reprezintă o avere națională ce se cifrează la frumoasa sumă de Lei 8 miliarde.

Nimeni alții n'au contribuit la cristalizarea ființei neamului românesc, cu cât au contribuit oierii.

Oierii și-au păstrat curate: limba, legea, portul, cântecele, jocurile și obiceiurile.

INFORMAȚIUNI

Di Nic. Muntean, directorul revistei noastre, a fost în ziua de 24 Iunie în frunțașă comună de oieri *Vaideeni* din jud. Vâlcea. De mult oierii din această comună au invitat la dâșii pe directorul revistei. Doriau să-l vadă și erau nerăbdători să-l audă. Această dorință fierbinte le-a fost pe deplin satisfăcută!

Intr'o cuvântare de 3 $\frac{1}{2}$ ore Di Nic. Muntean a vorbit celor peste 100 oieri *Vaideeni* adunați în sala festivă a școalei, arătând toate nevoile și lipsurile oieritului și a schițat pe înțelesul tuturor programul de activitate pentru realizarea căruia, activând cu toții, vom ajunge zile mai liniștite.

Cuvântul D-lui director a fost ascultat cu evlavie caracteristică oierilor și a trezit nădejdi de mai bine, curaj și mândrie în sufletele oierilor *Vaideeni*.

S'a hotărât cu mare însuflețire înființarea Reuniunii oierilor din *Vaideeni*. Di Adam P. Jinariu, oier de frunte și primar al comunei, a fost ales președinte cu mandat de a convoca oierii în adunare de constituire.

Tot cu această ocazie s'au abonat la revista „Stâna“ peste 30 *Vaideeni*, pe lângă un număr ce deja erau abonați, făcându-se promisiunea solemnă, că până la toamnă se va complecta numărul abonaților din această comună la cel puțin 100.

Di Nic. Muntean a fost vădit emoționat de primirea ce i s'a făcut și pătruns până în adâncul inimii de dragostea românească ce *Vaideenii* i-au arătat.

I-a asigurat că pleacă din mijlocul lor cu noi puteri de muncă desinteresată pusă în serviciul oieritului și oierilor și că mereu îi va purta în inima sa.

Congresul oierilor se va ține la Sibiu în ziua de 21 Noiembrie 1935 (Intrarea Maicii Domnului în biserică). Deschiderea se face la ora 9 dim. Alte amănunte se vor publica la timp.

Di Nic. Muntean, directorul revistei, va ține în ziua de 20 Iulie 1935 (Sf. Ilie) în comuna Polovraci jud. Gorj o conferință oierilor din acea regiune.

Ziua congresului oierilor este o zi de mare sărbătoare și nimeni nu va lipsi.

Prețul lânii, după câte suntem informați, e în urcare și n'ar fi mirare, dacă ar atinge prețul de 44 Lei pe kg., așa cum noi am cerut în diferitele memorii.

Am înțeles, că mulți oieri și-au vândut lâna sub prețul fixat de Minister. Dovadă a lipsei de organizație și încredere.

Noi ne-am făcut toată datoria în legătură cu fixarea prețului lânii și a valorificării ei.

Ziua de 21 Noemvrie 1935 aleasă pentru ținerea congresului oierilor, va rămâne însemnată în istoria oieritului.

Cetim în ziarul „Curentul“ din 13 Iunie 1935:

Regenerarea oilor din regiunea Timiș-Torontal

Camera de agricultură a județului Timiș-Torontal a informat ministerul agriculturii și domeniilor că în vederea regenerării rasei oilor din acel județ, a hotărât cumpărarea de berbeci de rasă.

Zilele acestea, comisiunea însărcinată în acest scop, a adus 300 berbeci rassa „Țigăie“, cumpărați de pe Bărăgan și în scurt timp se vor mai cumpăra, până la complectarea numărului de 1000, care vor fi distribuiți în întreaga regiune.

Vor odihni liniștiți bătrânii în mormânturi, căci fii lor bătătoresc cu cinste aceleași lăsători și alte noi vor croi în ziua de 21 Noemvrie la marea adunare oierească.

Cetim în ziarul „Universul din 14 Iunie 1935:

Consumația laptelui în Franța

Producția laptelui s'a mărit simțitor în Franța dela 1921 și reprezintă astăzi a zecea parte din producția agricolă franceză.

Consumația în natură atinge 43 milioane de hectolitri pe an și constituie 35 la sută din producția totală de lapte. Restul este absorbit de fabricarea untului, a brânzeturilor, a laptelui concentrat, a prafului de lapte, și de alimentarea vițelilor; 10 la sută din consumația franceză totală revine regiunii Parisului. Aci consumația laptelui natural a trecut dela 3.700.000 de hectolitri în 1926, la 4.200.000 în 1934. Veniturile industriei laptelui întrec într'un an bun cifra de 70 de miliarde Lei.

Vă așteptați la mai bine, vreți ca la sfârșitul vieții să lăsați copiii voștri o ocupație rentabilă, doriți zile mai fericite, vreți să vă asigurați locul de cinste între celelalte profesii? Veniți la congresul din 21 Noemvrie 1935!

Cetim în ziarul „Universul“ din 14 Iunie 1935:

Origina viței de vie

Nici o plantă n'a fost mai mult cercetată asupra originii ei ca vița de vie; s'au făcut ipotezele cele mai felurite privitor la patria viței și la data la care a fost creat vinul.

Un savant francez, dl Alban Aribaud, a reușit în sfârșit să arate că egiptenii fabricau vin cu 7000 de ani înainte de Isus Christos. Din Egipt a pornit prin urmare vița de vie, cucerind în toate continentele un loc de frunte printre plantele cultivate de om.

Dl Aribaud a primit drept răsplată pentru interesantele sale lucrări medalia de aur din partea Academiei de agricultură din Franța.

După cum se vede, omen'rea bea vin de nu mai puțin de 9000 de ani.

Toată țara va rămâne uimită la 21 Noemvrie 1935 de ținuta, sănătatea, portul și puterea de viață a oierilor români.

La 21 Noemvrie 1935, toate privirile locuitorilor orașului Sibiu, vor fi îndreptate asupra oierilor, prezenți la congres.

În articolul „O izbândă“ ați citit ordinul de ștergere al impozitului după suma arenzii.

Ștergerea nu se face însă dela sine. Ceice au primit procesele verbale de impunere vor înainta apel la Administrația financiară din Târgu-Jiu.

Ceice n'au primit stau pe loc.

Se prea poate ca multora în necunoștință de cauză să le fi trecut termenul de apel.

Ce e de făcut?

Dl I. Giugiulan, învățător, președintele Reuniunii oierilor din Novaci, în dorul de a servi pe oierii năcăjiți se pune cu drag la dispoziția lor și s'a angajat de bunăvoie a face dânsul toate cele de lipsă, ca oierii să fie șterși de impozitul amintit.

În acest scop ceice au primit și ceice n'au primit procesele verbale de impunere, dar știu că sunt impuși, să-și scoată foarte urgent Certificat prin care se adeverește că el plătește în comuna sa impozit după venitul oilor.

Pe lângă acest certificat va mai face fiecare și câte o cerere către Administratorul de constatare din Târgu-Jiu, prin care cere ștergerea impozitului.

Cererile împreună cu certificatele se vor trimite toate la un loc și odată pe adresa D-lui I. Giugiulan, învățător, Novaci.

Dânsul se îngrijește de ștergerea impozitului scăpând pe oieri de multele cheltuieli și zile pierdute.

Oierii din Poiana-Sibiului vor preda aceste cereri împreună cu certificatele D-lui Nic. Muntean.

Dânsul se îngrijește de trimiterea lor.

La 21 Noembrie se hotărăște soarta oieritului, se va vedea, dacă oierii sunt vrednici de un viitor mai strălucit sau ba.

Înștiințați-vă să știm cine vine la congres!

Oierii dintr'o comună se înștiințează de unul pe o singură cartă poștală.

Ne vom vedea, auzi și cunoaște. Vom întări legăturile de sinceră frățietate, bazate pe un trecut comun și viitor la fel.

Am primit la redacție următoarele ziare și reviste:

„Isus Biruitorul“ Nrii 25, 26 și 27 din 16, 23 și 30 Iunie 1935. Redacția și administrația Sibiu, Str. Turnului 33.

„Foaia Plugarului“ Anul IX. Nr. 11 din 15 Iunie 1935. Constanța.

„Foița“, Anul I. Nr. 1 și 2 de pe Maiu și Iunie 1935. Redacția și administrația București II, Str. Basarabia 34.

„Drapelul nostru“ Anul II. Nrii 19—20 și 21 dela 1 Mai și 15 Iunie 1935. Organ al apărării nevoilor mutilaților din războiu și foștilor combatanți. Redacția și Administrația București I. Str. Berthelot 24.

„Unirea“ Anul XI. Nr. 15 dela 15 Iunie 1935. Redacția și administrația Turnu-Măgurele.

Și-au achitat abonamentul pe anul I.:

JUD. CONSTANȚA. Com. Medgidia: G. G. Golea.

JUD. SIBIU. Com. Avrig: Dr. Oliver Vraciu, medic.

Com. Poiana-Sibiului: Dumitru Ban 881.

JUD. VÂLCEA. Com. Vaideeni: Adam P. Jinariu, primar,
Mitică A. Crăciunescu și Ion P. Jinariu.

Pe anul II. începând cu numărul ce a primit sau primește
fiecare abonat:

JUD. ALBA. Com. Baia de Arieș: Dr. Mihail Crișan, medic
de spital, trimițându-ne frumoase urări și îndemnuri (Lei 150).

JUD. CONSTANȚA. Com. Medgidia: G. G. Golea.

Com. I. G. Duca: Gheorghe Median.

JUD. SIBIU. Com. Avrig: Dr. Oliver Vraciu, medic.

Com. Rășinari: Bucur Podariu 402.

Com. Poiana-Sibiului: Romul Vraciu, înv. dir. pens., Ion
Mănițiu 952 și Traian Vulcan.

JUD. VÂLCEA. Com. Vaideeni: Adam P. Jinariu, primar,
Mitică A. Crăciunescu, Adam I. Mugescu, perceptor, Ivan Jinariu,
Mihail Ștefu, Nicolae R. Băieșiu, Adam I. Samoilă, Ion Popescu,
Ion P. Jinariu, Ion G. Cosmulete, Mihail M. Vinerean, Lazar L.
Apostoloiu, Mihail Popescu Americanu. Ion I. Danilescu, Gheorghe
Titel, Constantin Păușescu, Dumitru I. Georgescu, Nicolae I. Titel,
Petre P. Întorsureanu, Ion I. T. Cioranu, Mitiu M. Zăvoi, Con-
stantin C. Rodeanu, Adam I. Popa, Mihail I. Ștefu, Gheorghe P.
Apostoloiu.

Com. Horez, Căt. Urșani: Nechit M. Vinerean.

Am mai primit aconturi:

JUD. SIBIU. Com. Sadu: Dela D-nii: Nicolae Vestemean 124,
Lei 50; Irimie Dăncăneț 204, Lei 50; Dumitru Simtion 309, Lei
20; Ion Barbu 310, Lei 20; Ilie Popica 181, Lei 20; Ioan Stoica
404, Lei 20 și Nicolae Șandru 468, Lei 20.

